

ŠEPOT
VE TMĚ

TESSA REED

Šepot ve tmě

Tessa Reed

Brno, 2026

Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,

Příkop 4, Brno 602 00

web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,

e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz

jako celkově 137. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.

Autor © Tessa Reed

Obálka a grafika © Tessa Reed, a program canva

Redakce a korekce: Anna Bílá,

Tomáš Rejc, Lucie Zubalíková

Stylistika a kontrola: Monika Kurucová, Kristýna Tichá

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN

978-80-88525-09-7 epub

978-80-88525-08-0 PDF

Anotace

Za ty roky jsem si na ten hlas zvykla. Můj krvežíznivý, sarkastický spolubydlící. Jen málokdy jsem ho pustila ven – protože když se tak stalo, lidé umírali. K čertu s nimi, tihle si to opravdu zasloužili.

Chtěla jsem udělat dobrý skutek. Pomoci nejlepší kamarádce vyrovnat se se ztrátou manžela. Místo toho jsem skončila uprostřed nebezpečné hry, kde vrazi číhají na každém kroku... a jejich cíl jsem já.

Zatímco kolem mě padají další oběti, hlas v mé hlavě má jasno: raději povraždí desítky lidí, než aby riskoval můj život. Celý život jsem věděla, co je zač. Monstrum. Přítel. Démon, který mě drží při životě.

Jediným spojencem v tomhle chaosu je muž, který mě z celé duše nenávidí. A já jeho taky. Ale pokud mám přežít, budu muset riskovat všechno – včetně možnosti, že už nikdy nebudu tou ženou, kterou jsem bývala.

Play list

Demon mode – Stileto, AViVA

Talking to Myself – Madalen Duke

Teeth – 5 Second of Summer

Between Wind and Water – Hael

Insane – Kendra Dantes

Careful What You Wish for – Jack Harris

Bleed – Connor Kauffman

And so It Begins – Klergy

Blood // Water – grandson

The End – Klergy

Monster – MILCK

Obsah

1.	Pohřeb	8
2.	Dědictví.....	13
3.	Krabice a víno	16
4.	Tajemství	24
5.	Někdo tě sleduje.....	29
6.	Kuchyňské vybavení	33
7.	Pláže a mrtvoly	43
8.	Pizza a kamery	47
9.	Jede v tom moc lidí.....	59
10.	Kočka je zrádce.....	63
11.	Připrav se, kovboji	75
12.	Pracovní podmínky: nevyhovující	80
13.	Černé oči nepodporujeme	91
14.	Vězení	93

15.	Občas je lepší nevědět.....	97
16.	Lapená.....	110
17.	Švindlíři	120
18.	Myšlenky nejsou soukromé	133
19.	Jatka a čas	146
20.	Jakákoliv cena za život	160
21.	Splatit dluhy	171
22.	Kujme pikle.....	178
23.	Jeden musí z kola ven	186
	Epilog.....	190

1. Pohřeb

Banda uplakánků vzlyká nad nějakým ubožákem, bůů hu hůů. Jen na vteřinu jsem prudce zavřela oči, abych vyhnala ten hlas z hlavy. Nebyla jsem žádný expert na pohřby, ale i tak mi byla jedna věc tady naprosto jasná. Nebyla jsem tady vítaná. Nedivila jsem se jim. Nebyl to pohřeb žádného mého příbuzného. Zemřel skoro bývalý manžel mojí nejlepší kamarádky a já tady byla jen jako morální podpora. Jaký byl v takové situaci protokol? Nemohla jsem brečet, protože bych vypadala jako hysterka, ale taky jsem nemohla dělat, že mě to nezajímá. Každá moje reakce bude špatná. K čertu s tím.

Ted' nebyl ten okamžik, kdy bych si mohla dovolit ztratit nad sebou kontrolu. Alison vedle mě svírala kapesník, který už si v klíně rozcupovala na cáry, a jen stěží zadržovala slzy. Moje situace byla nepříjemná, ale tu její jsem jí ani za nic nezáviděla. Znaly jsme se už od dětství a jen naše přátelství mě donutilo přijít. Největší ironií bylo, že právě dnes jejich právník oficiálně stvrdil konec jejich manželství. Ale ne rozvodem, protože to papírování se nestihlo vyřídit. Byla z ní vdova.

Naše holčička má zlomené srdce. Sakra, sklapni už. Byla jsem paranoidní, nebo se na nás upíraly všechny oči v místnosti? Ne, zaručeně ne. Většina zírala na muže za pultem a poslouchali smuteční řeč Fredyho nejlepšího kamaráda. My jsme seděli až v poslední řadě, takže bylo fyzicky nemožné, aby nás pozorovali, ale zaručeně o nás věděli. Celá naše řada na sobě měla stigma. Skoro

bývalá manželka, ze které je vdova, její nejlepší kamarádka, Alisonini rodiče a pár společných přátel.

„Nemusíš tam chodit,“ pronesla jsem šeptem, abych měla jistotu, že mě nikdo jiný nezaslechne. Před námi se utvořila fronta lidí, již vyjadřovali soustrast Fredyho tetě a strýci. Jeho nejbližším příbuzným. Celá tahle situace byla tragická.

Fredy zemřel při automobilové nehodě, za kterou nemohl. Stejně jako jeho rodiče před dvaceti lety. Dost možná rodinné prokletí, pomyslela jsem si, ale nikdy bych to neřekla nahlas. Měla jsem sklon při vyhocených situacích propadat v hysterický záchvat smíchu. Vlastnost, za kterou by mě odsud vynesli v zubech a s největší radostí obnovili tradici dehtu a peří.

I přes moji radu se Alison vydala do řady a když natáhla ruku, zůstala zírat na příbuzné svého manžela, jako by nedokázala vymyslet, co dalšího říct. Opírala jsem se o kamenný sloup a sledovala tu avantgardní podívanou. To, jak se Fredyho tetě sevřely rty, než se jí po tvářích začaly valit další proudy slz. To musela být pro Alison poslední kapka, protože propukla ve stejně hysterický pláč. Obě si padly do náruče a vzlykaly tak silně, že kdyby se neopírala jedna o druhou, sesunuly by se k zemi.

Pohled na to mě donutil se poprvé dnes slabě usmát. Viděla jsem to jako malé vítězství pro Alison. Ať už si o ní kdokoliv v tomhle sále myslel cokoli, jen na názoru těch dvou lidí před ní záleželo. Fredyho tetu i strýce brala jako jeho rodiče a po většinu jejich vztahu se k ní oba chovali jako k dávno ztracené dceři.

„To si ze mě musíš, do prdele, dělat srandu,“ ozval se hlas kousek ode mě a já sebou překvapeně cukla. Většina hostů už byla pryč a mně vůbec nedošlo, že tady zůstal. Musela jsem být první člověk, kterého dnes viděl se smát, a vyložil si to po svém. Jedna moje část se ho snažila omluvit. Byl to pohřeb jeho nejlepšího kamaráda a já

se na něm usmívala. To byl přesně ten důvod, proč jsem sem neměla chodit.

Podraž mu nohy, až kolem tebe projde na schodech. Většinou jsem se ovládala lépe, jenže toho na mě bylo poslední dobou moc a moje vyčerpání šlo ruku v ruce s tím temným hlasem. Čím víc byla unavená moje mysl, tím větší měl nade mnou moc.

Josh mě sledoval nepřátelským pohledem. Jenže kde byl poslední čtyři roky jejich vztahu? Odstěhoval se stovky kilometrů odsud. Nesledoval z první řady nejkrásnější milostný příběh, který se postupně rozpadal na kusy. Neposlouchal poslední rok Alison, jak mi brečí do telefonu. Neviděl, jak moc se toho změnilo od doby, co si spolu začali.

Poslouchala jsem jeho smuteční řeč a bylo mi do pláče. Jenže nezmiňoval poslední roky. Vracel se k tomu, jak spolu vyrůstali. Jak si zlomil nohu a Fredy u něho strávil celé léto, aby spolu mohli hrát videohry a sledovat filmy. Ztratil nejlepšího přítele. Každá buňka v mém těle s ním soucítila. Kdyby se role obrátily a já byla na jeho místě, pochybuju, že bych mohla mluvit. Alison pro mě byla jako sestra.

Neměl nejmenší představu o tom, co se mi honí hlavou, ale já si byla naprosto jistá, co si o mně myslí. Viděl ve mně holku, která tahala manželku jeho kamaráda po barech, stala se důvodem jejich rozchodu a teď se usmívala na pohřbu jeho nejlepšího přítele.

To nejlepší, co jsem měla udělat, bylo odejít, ale nemohla jsem ji tam nechat. Slíbila jsem jí, že tam pro ni budu, a byla odhodlaná to dodržet. Ještě nás čekala celá smuteční hostina a já nemohla jen tak zmizet. Fredy byl i můj kamarád. Jen kvůli tomu to bylo o tolik horší. Kdyby to dopadlo jinak, seděla bych s Alison v první řadě a po tvářích by se mi řinuly krokodýlí slzy. Taky jsem ho měla vážně ráda, ale na moje pocity v téhle rovnici nezůstával prostor.

Zmohla jsem se jen na to, že jsem pevně sevřela rty a odvrátila pohled. Ani Google na moje otázky neměl odpovědi. Jak se chovat na pohřbu bývalého manžela své nejlepší kamarádky, kterého jsem měla vážně ráda, ale prostě to nedopadlo? *Řekni jí, že je na světě hromada dalších mužů, kteří jí můžou ničit život.* To jí nemůžu říct. *Měla bys.* Ztrácela jsem se ve vlastní hlavě. Ten temný hlas se mísil s mými vlastními myšlenkami.

„Vážně jsem nečekal, že budete mít nervy na to se tady ukázat,“ pronesl Josh a přestože bylo deset ráno, asi nikdy jsem netoužila víc po otevřeném baru. Z nějakého důvodu mě Alison donutila slíbit, že se budu chovat slušně, a já to bez námitek odmávala jako zbytečný požadavek. Možná tušila, že se něco podobného stane.

„Nemám ponětí, jaké máš informace, ale pořád to byla jeho manželka, když zemřel, blbečku,“ odsekla jsem a bojovala s nutkáním sevřít ruce v pěst a praštit ho. *Prašť ho. Utop ho ve svěcené vodě.* Neměl ani ponětí, jaké to mezi nimi bylo. Ať už se měli rozvádět, nebo ne, pořád ho milovala. V jednu chvíli svého života věřila, že spolu zůstanou až do smrti. Podivně zvráceným způsobem se jim to splnilo. Měla stejné právo tady být jako kdokoli jiný, možná i větší.

Opovržlivě si odfrknul a já byla jen kousek od toho, abych se na něj vážně vrhla. Alison se vydala směrem ke mně. Oči zarudlé pláčem, v objetí svých rodičů, kteří nevypadali o nic líp. Plusové body pro Fredyho. Každý si ho okamžitě zamiloval. Možná proto bylo tak neskutečné, že se ti dva chtěli rozejít. Každý je miloval jako jednotlivce a dohromady tvořili ten nejideálnější pár, co by si kdo dokázal představit.

Alison se do mě zavěsila a nebylo přání, které bych jí v tu chvíli nesplnila. Jestli jí ten zoufalý pohled vydrží, dost možná pro ni udělám cokoli, o co mě v budoucnu požádá. Protože ačkoliv se po celou dobu tvářila statečně, znala jsem ji až moc dobře. Byla to ta

nejsilnější osoba, co jsem kdy poznala. Tu noc, kdy se rozhodla to s Fredym ukončit, nebyla ani zdaleka tak hrozná jako dnešní den. Tehdy působila odhodlaně, rozhodnutá učinit přítrž všem těm dnům osamění. Dnes vypadala jen zlomeně. Někdo blízký mému srdci zemřel a stejně mi víc trhalo srdce to, jak se tvářila moje nejlepší kamarádka.

„Řekla jsem ti, že to zvládneme až do konce, ale odved’ mě, prosím, domů,“ zašeptala tiše. Mohla jsem mít v zásobě nekonečné množství alkoholu, klidně bych jí sehnala i drogového klauna, kdyby o to požádala, ale ona po celou cestu taxíkem do mého bytu zírala do prázdna. Až když si sedla na gauč, zhroutila se mi na rameno a dala se do tichého pláče, který zadržovala celé dny.

Hladila jsem ji po zádech a šeptala jí uklidňující slova. Pochybovala jsem však, že mě slyší. Možná jejich vztah ukončila ona, to ale neznamenalo, že jí na něm nezáleží. Zнала jsem ji už od dětství a nikdy ji neviděla tak šťastnou jako s Fredym. Až dokud nebyla. Nestalo se to lusknutím prstů.

Před měsícem za mnou přišla v slzách jako schránka svojí bývalé osobnosti. Slíbila jsem jí, že se ke mně může nastěhovat a všechno spolu zvládneme. Stejně jako dnes vzlykala na mém gauči a já jí řekla, že se všechno spraví. Jenže dnes poprvé jsem tomu nevěřila.

V její přítomnosti se můj temný hlas neozýval. Naučila jsem se s ním žít už dávno. Někteří lidé měli zvrácené myšlenky. *Co by se stalo, kdybych strhla volant? Jak by to dopadlo, kdybych někoho vážně bodla? Jak moc bude bolet, když si useknu prst?* Jenže tohle bylo skutečnější. Nebyl to můj hlas. Byl temnější a hlubší než cokoliv, co jsem kdy slyšela. Jako malá jsem mu začala říkat Mor, protože mi přišlo, že šíří v mojí mysli nepříjemné myšlenky. Ted’ už se stal mojí součástí.

2. Dědictví

Dny se mi slily do jednoho nekonečného proudu povinností. Pohřeb byl před dvěma dny a od té doby Alison neopustila můj byt. Všechny moje pokusy dostat ji ven, vypadaly zbytečně a já na ni nechtěla tlačit. Jen dvacet minut odsud na ni čekal její vlastní byt. Prázdný a opuštěný. Nikdy bych ji nevyhnala, dokud by nebyla připravená.

Situace před měsícem vypadala úplně jinak. V tu chvíli byla odhodlaná zase žít. Najít štěstí. Teď jsem zvedala mobil, který před ní vyzváněl, a odpovídala jejím rodičům, lidem z práce, přátelům. Všichni se zajímali, jak jí je, a já lhala. Protože i když jsem říkala, že potřebuje čas a je v šoku, neměla jsem nejmenší tušení, jak na tom ve skutečnosti je.

„Nebyl by mrtvý, kdybych s ním zůstala,“ řekla mi noc předtím po několika koktejlech a já se ji snažila přesvědčit o opaku. Utápěla se ve výčitkách svědomí a já neměla nejmenší tušení, co jí říct. Od Fredyho smrti jsem svou nejlepší přítelkyni nepoznávala.

Tušila jsem, že se jí v hlavě honí to stejné co mně. Alison byla v jednu chvíli tak moc nešťastná, že nepřicházelo v úvahu, aby spolu zůstali, ale někde hluboko uvnitř jsem věřila, že se k sobě zase vrátí. Z mojí nejlepší kamarádky se stal duch a já neměla nejmenší tušení, jak jí pomoci.

Postávala jsem před kanceláří právníka a čekala, kdy se otevrou dveře. Alison tam byla už skoro hodinu, a jakékoliv zprávy tam dostane, nebudou dobré. Tajně jsem po večerech sledovala filmy o pozůstalých a snažila se přijít s plánem, jak ji dostat zpátky.

Dokonce jsem si domluvila sezení se svou psycholožkou, se kterou jsem se neviděla už přes dva roky. Jenže místo odpovědí na moje otázky, jak pomoci kamarádce, se neustále vracela ke mně a mým problémům. Pokrytec.

Byla jsem připravená, že až Alison vyjde, vrazím jí do ruky obálku a uděláme za tím vším aspoň nějaký konec. Neměli spolu děti, takže zůstával jen dům, ve kterém předtím žili. V průběhu rozvodu se dohodli na vyrovnání, které zohledňovalo její vklad do jejich společného života a nic víc. Na pár let bude finančně za vodou a konečně se tak může soustředit na budoucnost. To potřebovala.

Alison vyšla ven a v rukách svírala hrst dokumentů. Dlouhé blond vlasy měla svázané do drdolu a její plet' vypadala bledší než kdykoliv dřív. Byla ta krásnější z nás. Drobná modrooká blondýnka, kterou měl každý, kdo ji viděl, potřebu vzít pod svoje křídla. Sakra, i kdyby jí někdo na vysoké dal něco do pití, vsadila bych se, že by skončili v objetí u sklenice vody, kde by se jí dotýčný omlouval. Jen při pohledu na ni jsem měla chuť ji ochraňovat před okolním světem.

„Odkázal mi celý dům,“ zašeptala Alison tiše a já ji vedla chodbou dál. Měla jsem už v bytě připravené sbalené kufry, a další dva týdny na pláži daleko odsud nás měly zachránit. „Všechny jeho věci. Naše věci. Odkázal mi celý dům,“ pronesla Alison zoufale. Poslední měsíc svého života jsem obětovala nejlepší kamarádce a připravovala se, že během dvou týdnů ji vytáhnu z jejího smutku. Nekonečné množství vína, mořský vzduch a přátelská terapie. To byl můj plán.

Jenže mi nedošlo, že se z ní stala vdova. Nebudou si svoje věci posílat přes kurýry a tvářit se, že je všechno v pořádku. Fredy byl mrtvý. Všechny jejich vzpomínky zůstaly v tom domě, a jestli se tam Alison vrátí, propadne do ještě větších depresí, než v jakých byla do teď.

„Mám pro tebe překvapení. Poletíš k moři a počkáš tam na mě. Všechno ostatní vyřídím za tebe a až se k tobě připojím, užijeme si nekonečné zásoby margarity.“ Potřebovala jsem ji dostat pryč a udělám pro to cokoliv. Záleželo jen na její nejlepší kamarádce, jež se na mě překvapeně otočila. Všechno v jejím výrazu napovídalo, že nesouhlasí, ale já jí nedala příležitost.

Vše kolem prodeje domu zařídím sama a pak přiletím. Zůstaneme tam klidně po zbytek života, jestli to bude potřeba, ale ona musela pryč. Ať už bude ležet na gauči v domě na pobřeží nebo na lehátku na pláži, musí od toho všeho odletět hodně daleko.

Jenže i když jsem tu dovolenou sakra potřebovala, zůstanu tu. Poslední dobou jsem měla pocit, že mám dvě práce na plný úvazek. Tu skutečnou a tu, která na mě čekala doma. Ten ujišťující úsměv už nejspíš nikdy nesundám z tváře.

3. Krabice a víno

K čertu s tím. Tohle byla učiněná noční můra. Procházela jsem se domem a přála si, abych to nikdy nenavrhl. Nic tady nebylo moje. Jak jsem se měla probírat jejich životem a třídit ho do krabic? Přišla jsem si jako vetřelec a slídl. Přesunula jsem se do ložnice v horním patře a rozložila první krabici. Její oblečení se zdálo jako nejlehčí možnost. Za pět dní měli přijet stěhováci a všechno to odvést do skladu, který jsem pronajala. Nebude to brzy, ale jednou přijde den, kdy bude Alison připravená se těmi věcmi probrat.

Tohle zvládnou. Cvak. Přepnula jsem se do organizačního módu a pustila se do skládání a třídění. Každá krabice byla přesně popsána. *Alison – zimní oblečení. Alison – spodní prádlo. Alison – šperky a doplňky.* Celé to bylo zvrácené. Odnesla jsem prvních několik krabic do předsíně a vyskládala je ke stěně.

Za hlavními dveřmi se pohnul stín a já se překvapeně zarazila. Začalo se stmívat a já to plánovala pro dnešek pomalu odpískat. Alison už mi napsala zprávu, že doletěla bezpečně na místo a jde spát. Jak moc jsem jí záviděla. Jen úplně maličko, nalhávala jsem si.

Rozrazila jsem dveře a v duchu se obrnila před zvědavým sousedem, který přišel vyjádřit svoji soustrast. Dnes už třetí v řadě. Zírala jsem přímo na podělanýho Joshe Connora, nejlepšího kamaráda Fredyho, který přede mnou stál s nataženou rukou, v níž držel klíče.

„Co tady sakra děláš?“ zeptali jsme se oba současně. Skvělý, fakt skvělý. Byla jsem v pokušení třísknout mu dveřmi přímo před nosem, ale pohledem jsem se zarazila na klíčích, které pořád svíral mezi prsty. Kde je vzal zrovna on? Probodávali jsme se nevraživým pohledem a žádný z nás nechtěl promluvit první. Na tohle jsem neměla čas.

„Vyklízím Alisoniny věci,“ řekla jsem skrz sevřené zuby. Proti Joshovi osobně bych vlastně nic neměla, ale jen stěží jsem dokázala tolerovat, jak nepřátelsky se ke mně choval už od prvního dne, kdy mě poznal. Jistěže sladkou milou Alison zbožňoval, tedy aspoň do chvíle, než podala žádost o rozvod, jenže mě otevřeně nesnášel celé ty roky. Pamatuji si, jak si na jejich svatbě odmítl sednout u stolu vedle mě. Tvářil se, jako bych ve volném čase ve volném čase topila koťátka a podkopávala stařenkám nohy na schodech.

V zadní kapse se mi rozvibroval telefon a já rychle zkontrolovala volajícího. Fredyho teta. Přijala jsem ten hovor a pohled znovu přesunula na muže před sebou. Pořád neřekl ani jedno slovo.

„Emily? Alison mi řekla, že několik dalších dní budeš třídit její věci v domě. Jen jsem ti chtěla dát vědět, že Fredy v závěti odkázal několik svých věcí i Joshovi. Dala jsem mu klíče a hádám, že se tam pro ně co nejdřív staví.“ Její hlas byl tak věcný, že nebylo pochyb o tom, v jakém je stavu. Kolik podobně nepříjemných telefonátů musela během poslední doby vyřídit? Nebyla její chyba, že dotyčný už stál přímo přede mnou, a nezasloužila si moji sarkastickou odpověď, která se mi drala na jazyk.

„Samozřejmě. Žádný problém. Kdybyste cokoliv potřebovali, dejte vědět,“ odpověděla jsem, jak nejmileji jsem dokázala, a ustoupila stranou. Když několik vteřin nepřicházela odpověď, zkontrolovala jsem displej a zjistila, že hovor bez rozloučení ukončila. To už Josh mizel ve dveřích pracovny ve spodním patře.

Z práce jsem byla zvyklá, že se ke mně lidé nechovali mile, ale i já měla určitý limit, a ten se pomalu naplňoval.

Přesunula jsem se ke dveřím pracovny a zírala na Joshe, který procházel papíry na stole a pečlivě je skládal na jednu hromadu. Mohla jsem mu nabídnout jednu z krabic, co jsem měla v předsíni, ale k čertu s ním. Proč na něj plýtvat obyčejnou lidskou zdvořilostí?

„To na mě budeš celou dobu zírat, nebo máš něco vlastního na práci?“ Ten nepřátelský tón, jakým to řekl, mě přiměl sebou trhnout. Ani se na mě nepodíval. Byla jsem jen kousek od toho, abych si začala rvát vlasy z hlavy a zuřivě křičet.

„Seš vážně debil, Joshi,“ pronesla jsem místo toho. Aniž bych počkala na jeho reakci, vydala jsem se skrz kuchyň k zadnímu vchodu domu. Na konci zahrady stála malá dřevěná kůlna a já rozrazila dveře. Vedle zahradních potřeb stála v rohu i krabice s vínem a dalším alkoholem. Touhle dobou jsem měla sedět na verandě pronajatého domku a užívat si sklenku vína s výhledem na moře. Našla jsem na stolku otvírák a nenamáhala se s tím, abych se vracela pro skleničku.

Nepij to, zasyčel Mor podrážděně a já se zhluboka napila. Nesnášel, když jsem se opila. Oslabovalo to jeho sevření, které nade mnou měl. Uvnitř domu se ozvalo prásknutí dveří a Josh si to rázoval přes zahradu mým směrem. Vypadal doopravdy vytočeně. Jak šokující.

„To ty věci nemůžou vystěhovat její rodiče? Nebo doslova kdokoli jiný než ty?“ vyštěkl na mě a já se pobaveně usmála. Můj limit sraček přetekl a probudil ve mně můj nedotknutelný režim.

„To já jí pomáhala ten dům zařídit. Trávila jsem tady večery každý týden. Dost možná vím stejně dobře jako ona, kde je většina věcí, takže když budeš potřebovat něco najít, klidně se na mě obrať pro radu,“ odpověděla jsem mu s ledovým klidem. Prudce zavrtěl

hlavou, jako by ho jen představa, že mě o něco bude žádat, znechutila.

„Z toho, co vím, jste se viděli s Fredym párkrát za rok. Takže mi odpusť, jestli mám pocit, že mám mnohem větší právo tady být než ty. Víš co? Napiš mi seznam a já ti pošlu krabici s čímkoliv, co budeš chtít.“ Nemohla jsem znít víc nezaujatě. Ale neušlo mi, jak ho ten můj věčný tón vytáčí ještě víc.

„Nikdy jsi ani nechtěla, aby jim to vyšlo. Vsadil bych se, že kdyby nebylo tebe, dost možná by byli pořád spolu.“ *A Fredy by byl naživu.* Ani to nemusel říct nahlas. Překvapeně jsem otevřela pusu a oněměle na něj zírala. Tohle byla rána pod pás. Co jsem mu, sakra, udělala, že měl nervy na to mě z něčeho podobného vůbec obviňovat?

„Byl jsem tam taky, když se ti dva poznali, pamatuješ si to? *Nemám z toho dobrý pocit,* řekla jsi Alison u baru, když si povídala s Fredym. Ani ses nenamáhala říct to dost potichu. To ty jsi ji tahala z jednoho večírku na druhý. Fredy mi před pár týdny volal s tím, že se s ním chce Alison rozvést, a jen o týden později mi řekl, že už s někým šla na rande. Nech mě hádat, kdo ji k tomu přesvědčil.“ Nekontrolovatelný proud slov se řinul z Joshových úst a já měla problém poskládat si jejich význam. Proto mě tak nesnášel? Myslel si, že jsem Alison podsouvala, že pro ni není Fredy dost dobrý? K čertu s ním. Vůbec nechápal souvislosti, ale já nebudu ta, co se před ním bude obhajovat.

V kapse se mi znovu rozvibroval mobil a já našťavaně zavrčela. Volala mi máma. Jen na vteřinu mě napadlo, že ten hovor nevezmu, ale věděla jsem, že potom by to bylo jen horší.

„Mami?“ zeptala jsem se tiše a pozorovala Joshe, který o několik kroků ucouvl a nakopl dřevěnou židli u venkovního posezení, která se s rachotem svezla k zemi. Zajímalo mě, kolik jeho vzteku bylo

vážně mířeného na mě a kterou část ovládal jen žal. Jenže se mi v něm nedařilo číst stejně dobře jako v ostatních lidech.

„Em? Zlatíčko, jsi v pořádku?“ vyhrkla okamžitě a já se neubránila otrávenému povzdechu. Samozřejmě, že mi bude volat, když na mě někdo křičí, protože to prostě byla moje máma. Ona tomu říkala dar, v mojí hlavě měla prostě jen štěstí. Vždycky nějak dokázala poznat, že nejsem v pořádku. Asi na tom něco bylo, protože tyhle situace dokázala poznat až s děsivou přesností.

Moje máma nebyla typická manželka z předměstí. Žila v domě, jenž přetékal kameny a talismany, ve vzduchu se vznášela vůně vonné tyčinky, a nikdy nezvyšovala hlas. Byla jak kombinace hipíka a šamanky, co čte lidem z ruky a vidí aury. To já byla ta praktická a organizovaná.

„Jsem v pořádku,“ odpověděla jsem jí o poznání ostřejším tónem, než bylo zapotřebí. Josh v pravidelných kruzích přecházel po zahradě a já vážně pochybovala, že by mi ublížil. Možná jen mým pocitům, ale fyzicky? Všechny moje instinkty se mnou souhlasily v tom, že to nebylo možné.

„Jsi si jistá? Dostávám hrozně smíšené signály a nelíbí se mi to.“ Mojí mámě se nedala starostlivost upřít. Někdy možná až moc. Sice mě občas zapomněla vyzvednout ze školy nebo neuvařila večeři, ale o mě samotnou a moje pocity se vždycky starala až přehnaně.

„Je toho na mě jenom vážně moc. V práci i mimo ni. Jsem vyčerpaná,“ snažila jsem se ji uchlácholit, jak nejlépe jsem dovedla. To byla chyba. Měla jsem radši tvrdit, že jsem v pořádku.

„Em, nakládáš si toho víc, než zvládneš. Smrt je těžká pro všechny, nikomu to nemůžeš usnadnit a snažit se zmírnit proces truchlení se nevyplácí.“ Jestli ji nechám pokračovat, nikdy neskončí.

„Mami, jsem v pohodě. Zavolám ti zítra,“ přerušila jsem ji rychle a ukončila hovor. Možná vážně měla dar a vycítila, že se chystám

začít křičet. Já nikdy nekřičela. Svoje emoce jsem držela tak pevně na uzdě, že jen málokdy nějaká pronikla ven. *Poslouchej maminku, panenke, když neposloucháš svoje instinkty*, pronesl hlas uvnitř mé hlavy varovně.

Josh nepatrně zpomalil a já zvažovala, jestli na mě plánuje znovu spustit tu salvu výčitek. Možná mu konečně došlo, co mi vlastně řekl, protože jen na vteřinu jsem měla pocit, že nepatrně svěsil ramena, když jsem se k němu přiblížila a vypadal skoro omluvně. Skoro.

Otevřela jsem pusu a sama si nebyla jistá, co chci říct. *Jdi do háje. Spálíme ten barák, ať se těmi věcmi nemusíme probírat. Jsi vážně hajzl*. Všechno to byly potencionální možnosti. Nestihla jsem říct nic z toho. Chloupky na krku se mi naježily a teplota nepatrně klesla. Všechno ve mně křičelo nebezpečí a já netušila proč. Rozhlédla jsem se po zahradě a snažila se najít příčinu. Třeba kamion, co se na mě měl každou chvíli vyřítit a smést mě z povrchu zemského.

Na konci zahrady za plotem, který vedl do lesa, někdo stál. Zmateně jsem přimhouřila oči a snažila se přijít na to, jestli nejde jen o hru stínů. Byla jsem si skoro jistá, že vidím obrys postavy. Jenže i když jsem zírala přímo na něj, ani se nepohnul. Mobil v ruce se mi znovu rozvibroval, ale já se nedokázala pohnout. Něco temného mi sevřelo krk tak pevně, že jsem se nemohla téměř nadechnout. *Nebezpečí*, zavrčel Mor varovně. Všechno ve mně křičelo to jedno slovo.

„To mě budeš odteď ignorovat?“ zeptal se Josh nevrle a mně došlo, že na mě musel mluvit. Pořád jsem zírala na to místo na druhé straně zahrady. Mohlo jít jenom o strom, se kterým si pohrávaly stíny. Stávalo se mi to pořád. Byla jsem trochu paranoidní, ale nikdy mě u toho nedoprovázel tak silný pocit.

„Nestojí někdo v lese?“ zašeptala jsem místo toho skoro neslyšně. Byla jsem si jistá, že zírám někomu do očí. Tak zatraceně jistá. Udělala jsem krok vpřed, ale něco mě zastavilo. Josh mě chytil za ruku a stáhl dozadu. Táhl mě zpátky k domu a já ho nechala. Ale ani jeden z nás celou dobu neodtrhl pohled od temného lesa. Jestli jsem já byla paranoidní, tak jsem právě našla svého ideálního spojence, protože Josh ani na vteřinu nezpochybnil můj instinkt.

Nevydal se to jako alfa samec zkontrolovat, aby mi dokázal, že si jen něco představuju, a možná proto to bylo o tolik horší. *Věří mi*, došlo mi, když za námi zabouchl dveře a otočil klíčem v zámku. Vůbec moji představu nezpochybnil. Mobil mi bez ustání vyzváněl v ruce a já hovor bezmyšlenkovitě přijala.

„Všechno je v pořádku,“ zasyčela jsem našťavaně, aniž bych se podívala na volajícího. Jako vždy měla moje máma pravdu a já jí lhala, což nebylo takovou výjimkou.

„Emily Blindová, ještě jednou mi nezvedneš telefon, a já osobně za tebou přijedu!“ řekla tak nahlas, že to musel slyšet i Josh kousek ode mě. Nepatrně pozvedl obočí a sledoval mě.

„Uklidni se. Jsem rozrušená, ale v bezpečí. Chytáš špatné vibrace,“ odsekla jsem jí a ukončila hovor. To bylo podruhé v životě, kdy jsem jí o něčem podobném lhala, ale o tom ona neměla ani tušení. V žádném případě jsem se necítila v bezpečí. *Malá proradná lhářka*.

Otočila jsem se na Joshe, který mě celkem pobaveně pozoroval. Všechny stopy předchozího vzteku se vypařily. Jenže dnes poprvé mi bylo jasné, že je to jen maska. Donutila jsem se si ho prohlédnout pozorněji. Převyšoval Fredyho o hlavu a naprosto postrádal jeho přátelské vibrace. Jestli z něj něco vyzařovalo, byl to jasný rozkaz *nechte mě všichni na pokoji*. Měl delší tmavé vlasy a oči tak hnědé, že v přítmí působily skoro černě. Od Fredyho jsem věděla, že se

živil jako ajťák, ale zaručeně narušoval ten stereotyp vyzábělého bledého týpka. Byl opálený a svalnatý.

Přejela jsem pohledem jeho obyčejné šedé tričko, černou košili a džíny. Nic nevyčínalo. Se svojí postavou si mohl dovolit nosit o velikost menší košili a zaručeně by mnohem lépe vynikly jeho svaly. To mě zarazilo. Ta košile byla až moc volná. Zírala jsem mu na břicho a snažila se přijít na to, co můj mozek věděl, ale ještě mi to nesvěřil.

„Ráda si mě prohlížíš?“ zeptal se sarkasticky a já znechuceně nakrčila nos. Ten pohled nebyl vůbec špatný. Na můj vkus možná až moc dobrý, ale o to tu nešlo.

„V tom lese vážně někdo byl, že ano?“ Musela jsem mu tu otázku položit, i když jsem odpověď už znala. Pobaveně zakroutil hlavou, jako bych byla jen vyděšená hysterka. Jenže v momentě, kdy jsem to řekla, mě beze slova odtáhl dovnitř s pohledem upřeným do tmy.

„Proto máš u sebe zbraň?“ vyslovila jsem další otázku a on si rukou instinktivně sjel k boku. Chycený při činu. V jedné ruce jsem pořád svírala otevřenou flašku s vínem. Uvnitř domu mi to přišlo jako vandalismus, takže jsem přešla ke skřínce a nalila si do skleničky. Budu si muset zavolat taxík, došlo mi, ale stálo mi to za to. Všechny moje smysly na mě pořád ještě křičely a já je potřebovala otupit.

Přešla jsem do temného obývacího pokoje a posadila se na gauč. Ten vždycky milý Fredy, který dělal jen ty správné věci a každý ho miloval, byl po smrti a jeho nejlepší kamarád se v první chvíli, kdy dostane klíče od jeho domu, vrhne do jeho pracovny a začne sbírat všechny papíry. Jestli to smrdí a vypadá jako ryba, nejspíš to bude ryba. Co se tady k čertu dělo?

4. Tajemství

Z pracovny se ozýval jen zvuk šustění papírů a já dopila další skleničku. Přejela jsem si konečky prstů přes spánky a zavřela oči. Josh si mě nepamatoval špatně. Vážně jsem před lety vymetala večírek za večírkem a každý večer nasávala tak moc, abych přestala vnímat. Ten hlas. Nic jiného nepomáhalo. Utišilo to ty podivné pocity, co jsem měla okolo

ostatních lidí.

Máma vždycky říkala, že ten dar nemůžu potlačit. Pomáhala lidem. Mohli za ní přijít s čímkoliv a jí stačil jediný dotek, aby jim viděla přímo do duše. Jenže ona si to užívala. Já to nenáviděla. Kdykoliv byl poblíž mě někdo, kdo zažíval vyhrocené pocity, cítila jsem je jako své vlastní. Nemusela jsem se jich ani dotknout a přesně jsem věděla, co lidé kolem mě prožívají. Můj obranný mechanismus byla práce. Pracovala jsem jako sestřička na psychiatrickém oddělení, což by mohlo působit jako paradox, ale většina lidí tam byla tak zdrogovaná, že jsem jen stěží něco pocítila.

Josh vynesl další krabici z pracovny a položil ji vedle dveří. Ten hajzl se ani neobtěžoval zeptat, jestli si je může vzít. V momentě, kdy spatřil hromádku rozložených krabic, přivlastnil si několik z nich a bez předchozího odhodlání zanechat mezi papíry pořádek je skládal dovnitř, aniž se na ně vůbec podíval.

„Myslím si, že pro dnešek mám všechno, co jsem potřeboval,“ pronese kousek ode mě a já se na něj překvapeně otočím. Za poslední půl hodinu nepromluvil ani slovo a já si byla celkem jistá, že pracovna je kompletně vyklizená. Viděla jsem jen temný stín

jeho vysoké postavy, který ozařovalo světlo zářivky, bez možnosti zjistit, jak se tváří.

Zvedla jsem láhev a do skleničky dopadlo posledních pár kapek vína. Ksaku. Ani za nic se nemůžu vydat ven pro další. Což bylo jediné dobře, protože bez večere se mě alkohol zmocňoval nebezpečně rychle a já měla pocit, že se mi rozostřilo vidění.

Odmávla jsem ho rukou a zavřela oči. Už dávno jsem si měla zavolat taxíka a odjet domů. Z nějakého důvodu jsem nechtěla opustit tenhle dům. Jestli je tam venku někdo, kdo chce dovnitř, nemohla jsem mu to dovolit. Jenže jsem začínala být ožralá jako doga a kdyby se sem někdo vloupal, dost možná si toho ani nevšimnu. *Nemáš tolik pít, panenko, viděla bys pak mnohem jasněji.*

„Chceš odvést domů?“ zeptal se mě Josh a gauč vedle mě se nepatrně prohnul. To jako vážně? Ten muž, jenž mi tam venku řekl všechny ty věci, měl tu drzost chovat se ke mně teď slušně? Ta nevraživost, s kterou se mnou vždycky mluvil, mi skoro začala chybět.

„Táhni,“ zasyčela jsem a ani se nenamáhala otevřít oči.

„Nemůžeš tu zůstat sama,“ odsekl mi a já se pobaveně usmála. Všechn ten strach, který jsem venku cítila, mě vyčerpal.

„Můžu si dělat cokoli uznám za vhodné. Takže za sebou laskavě zamkni, kdyby se kolem domu pohyboval nějaký šmírák. Jestli budeš tak laskavý, samozřejmě,“ řekla jsem a byla si jistá, že se ke mně nepatrně přiblížil. Skoro jsem cítila, že zvažuje přehodit si mě přes rameno a odnést pryč. Nejspíš bych se nebránila tak moc, jak bych měla.

Pomalu jsem se postavila a kolenem narazila do konferenčního stolku před sebou. Au. Jenže jsem nešla k hlavním dveřím, jak Josh očekával. Zamířila jsem do pracovny, která mi vždycky přišla jako ta nejnudnější část domu. Zakopla jsem o koberec a musela se chytit rohu stolu, abych nespadla.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Šepot ve tmě.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.